

STAROSTWO W KOŁOMYI
Księgarnia obywatelska

Почтову належитість оплачено гуртом.

Ч. 17—18. (36—37.)

Коломия, середа за 1. і за 15 вересня 1926.

Рік II.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний
становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кожного місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: КОЛОМИЯ, вул. Міцкевича 51.

ЦІНИ ОГолошень: Ціла
сторона 90 зл., половина 45 зл.,
1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл.,
1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.
ДРІБНІ ОГолошення: За
одно слово або його місце 10 сот.
ПОСТІЙНІ ОГолошення
мають 20% знижки а оголошення
для дяків-пренумераторів 50%.
ОГолошення приймається
тільки за попереднім наді-
сланням належитості або при-
найменше зачету. Анонімних
дописів не приймається.
Рукописів не звертається.

Передплата:
В КРАЮ:
Ціло річно 6-00 зл.
піврічно 3-00 „
чвертьрічно 1-50 „
За границею річно . . . 2 долляри
або їх вартість в іншій валюті.
Чекове които П. К. О. в Варшаві
ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).
Ціна сего примірника
50 сот.

Periculum in mora.

(Небезпека в відволіканню справи).

Наколи наша Редакція отримала з поважного жерела з Варшави вістку, про розпочаті праці над виготовленням т. зв. виконавчих розпорядків до закона про земельну реформу, зараз повідомила про се всіх своїх Вп. Пренумераторів-Дяків та завізвала їх до зложення відповідного датку на кошта подорожі **другої Дяківської Делегації до Варшави**, щоб при помочи сеї Делегації вплинути конечно на дані державні чинники м. и. в тому напрямі, щоб в згаданих виконавчих розпорядках ставити такі клявзулі, які хоронилиб законом признані права дяків до ерекц. землі.

Тут мається на думці головню те, щоб дяки при розділі ерекц. землі не були цілком віддані під компетенції церковних верхів, але щоб мали право відклику і до світських влад.

Се все зробила наша Редакція тому, бо вважала й вважає нині сю працю за один з найбільших своїх обовязків супроти не лише теперішнього, але також майбутнього економічно-соціального положення наших дяків, бо становище нашої Редакції в того рода, що всяка суспільна праця повинна бути обчислена на дальшу мету, а не лише на нині.

Отже наша Редакція зробила зі свого боку все потрібне, що лиш в такому випадку зробити було можна. Вона виконала свій обовязок на час, точн й сумлінно, і се дає її повну запоруку, що грядучі покоління наших дяків не скажуть про неї ніколи злого слова.

Другу частину сеї дуже важної й відповідальної праці має виконати загал дяків. Він має назначити членів Делегації та дати їм потрібні средства на дорогу.

Вагу й значінне сеї відповідальної праці зрозуміла — на жаль — лише незначна частина наших дяків, яка зараз зложила, що було потреба на кошта подорожі Делегації та запропонувала відповідних люий на її членів.

Наколиб слідами сих ідеальних працівників була пішла й решта наших дяків, то нині вже булаб ся Делегація своє завдання в Варшаві як слід виконала й загал дяків бувби вже на ґрунті економічно-соціальної борби тепер з чистою совістю що до виконання своїх обовязків очікував на зреалізування сих виконавчих розпорядків та наділення його ерекц. землею.

Мамо сего, що воно до нїї — на жаль не сталось, то все таки дана справа дяків ще не програна й можна ще все потрібне як слід зробити, лише треба, щоб кождий дяк з окрема **зараз** після одержання сего числа схотів виконати наложений на него маленький і не тяжкий обовязок в першій

статті 14—15 чч. „Голосу Дяків“, бо — як нас в послідних днях повідомлено з Варшави — праці над виготовленням даних виконавчих розпорядків ще якийсь час потребують, в виду чого висилка згаданої Делегації в ще дуже на часі.

В виду такого стану річи наша Редакція виконуючи свій святий обовязок, взиває ще раз тих дяків, що до нині не зложили належитості на кошта сеї Другої Делегації Дяків до Варшави й не запропонували кандидатів на її членів, щоб зробили се **негайно** не зволікаючи ані одного дня, бо в кождій невластивій проволоці криється небезпека.

Кождий такий дяк повинен бодай тепер, коли надійшла **дуже важна й дуже рідка хвиля** в історії дяківського стану, застановитися над тим, що наколи він буде тепер сидіти зі заложеними руками, то на него спаде велика відповідальність перед грядучими поколіннями дяків, бо друга така хвиля не зараз повториться.

Всяка праця ріжних замаскованих і незамаскованих, свідомих і не свідомих типів, спрямована проти системи нинішньої борби за красше майбутнє дяківського стану є **облудна й фарисейська** та як така не повинна знайти місця в жадного здорового думаючого дяка.

I. В.

Нехай же незалежна дяківська організація!

ЗАЛІЩУК КОНСТАНТИН,
був. дяк в Чорнокіньцях Велик.

ЧИ НЕ ТРАГЕДІЯ?

1923 р. зівстав я прийтий на посаду дяка в свойому родинному селі, Чорнокіньцях Великих. Се було за життя бл. п. о. декана Петра Міцьковського, який зараз передав мені в тимчасове посідання й ужиткування 8 морів ерекц. ґрунту. Бл. п. о. декан Міцьковський, даючи мені посаду, заявив, що приймав мене на сталого дяка, а то тим більше, що я мав посаду дяка в Угринню коло Чорткова й тому не дуже хотів я йти звідтам до Чорнокінець, не наче предчував, що там на мене лихо чекає.

В грудни 1924 р. о. декан Міцьковський помер а завідательство парохії перебрав Всеч. о. Іван Палагицький людина дуже добра й дійсно на священика Богом покликана. Сей священик в часі війни був Москалями вивезений на Сибір і там інтернований через кілька літ. В межичасі його жінка й одна дитина в наслідок злиднів померли в Чорнокіньцях Малих, а решта дітей, які остали при життю, страшно бідили. Парохією Чорнокіньці Мали завідував тоді Всеч. о. Павло Кришталович.

Парохія Чорнокіньці Великі зістала 1925 р. в маю виставлена на конкурс, а презенту на неї

дістав о. Лев Ольшанський, людина вже не того поколю, що його попередники.

Він зівстав введений в день св. Покрови й від того часу зачалася наша нещаслива служба, якої волів я красше не зачинати, бо о. Ольшанський відразу мене собі не сподобав і відразу зачав добирати ріжних способів, щоб мою повагу, як дяка в парохії підкопати.

На самперед зачав вишукувати в селі моїх ворогів (а я мав їх щось кількох, зчим і не криюсь, бо хйба не ма чоловіка на світі, щоб не мав ворога) і з ними зачав скрито вкладати плян, якби то мене повбутися з села. Підмовив їх, щоби прийшли до него як в найбільшому числі, нібито з просьбою, що вони не хочуть мене мати в селі дяком. Таких несумлінних одиниць найшлося з гіркою бідою щось около 15 осіб.

Нічого мені о. Ольшанський про те не згадував, а я вдавав, що також нічого не знаю й мовчав. В межичасі закликав о. Ольшанський до себе старшу сестрицю п. Олену Грабець і намовляв її, щоб она між жінками зібрала ще хоть-около 30 таких жінок, які би заявили, що не хотять мене мати дяком, то справа тоді піде так, як йому потрібно. І дійсно п. Олена Грабець таки зараз взялась до праці, бо вже в неділю, підчас Служби Божої ходила в церкві від жінки до жінки й агітувала проти мене, що я з хорів дуже добре самбачив. Навіть стався був такий випадок в часі сеї агітації, що одна мудра жінка, яка не могла в жаден спосіб від О. Грабець відчепитися мусіла їй аж плюнути в очи, про що опісля мені особисто розповіла. Я мимо сего всего задержав повну рівновагу, неначе нічого не знав. Агітація Олени Грабець не повелася, бо жінки її не послужали й в депутації до о. Ольшанського не пішли. Мимо сего о. Ольшанський приступає до діла в сей спосіб, що в неділю дня 31. січня 1925. по вечерні затримує старших братів в закритті, кличе мене та в присутності тихже вповідає мені в дуже чемний спосіб службу дяка й заявляє, що позаяк я в людина дуже чесна, то позволяє мені добути року, до Томиної Неділі, а щоб мені на дорогу помочи, то виставить мені дуже гарне свідоцтво, на котре я дістану службу дяка в кождого священика.

Наколи я почув такі фарисейські слова з уст того, що проповідує, що „хто не любить ближньогого, як може любити Бога“ — горячо мені зробилось від пят аж до голови й відразу мене запорочило. Блиснуло мені щось недобре в голові, але я начас опам'ятався й запанував над собою.

Після хвилі мовчанки питаю: — Отче, чи Ви подумали добре, над тим що робите?, а надто, яку маєте до сего причину? — На се дістав я таку відповідь: „Я над тим добре подумав, причини жадної Вам не подаю, бо не маю, але Вас видальною зі служби на прошенне депутації, яка була в мене три рази в імені цілої громади, і раджу Вам, уступіть спокійно, то для Вас буде ліпше, бо Вам де-вчим поможу“.

В виду такої облудної відповіді сказав я йому, що від таких людей як він я вже помочи не приймаю, тільки прешу о. відпустку, бо хочу завтра їхати до Преосвященного. Се заелектризувало о. Ольшанського, що він аж скрикнув до мене: „Ви знаєте, що Преосвященний кавав мені віддати дякови до вжитку 8 морів ерекц. поля? Але я хочу мати тут такого дяка, щоб був понад всі дяки... (Чи то лиш таким дякам належить ся ерекц. ґрунт? А в прочім, якого дяка о. Ольшанський уважає понад всіми дяками?“—прим. скл.) А по що Ви йдете до Преосвященного? Ви знаєте, що Преосвященний мене любить!“ Наколи я відповів, що Преосвященний любить і нас дяків (за мало доказів — прим. скл.) то так зачав в церкві кричати що я мусів з церкви вийти, а виходячи, я що виповідженне служби не прии

Чому не всі ще Ви прислали належності на кошта Дяківської Делегації до Варшави? Чи Ви може на правду вірите облуді, яку деякі фірми й прихвостні Ваших „покровителів“ поширюють безнастанно в „Дяківських Відомостях“? Наколи маєтсья щось робити, то нехай робитьсья й то таки нині, а не відкладаєтсья по нашому, старому, нещасливому звичаю — на завтра, бо завтра може бути вже за пізно!

В понеділок на 1. лютого 1926 р. відбувся в Чорткові Збір Дяків, на якому було досить поважне число зібраних і на якому судилось мені бути предсідником. Після закінчення збору підписали всі присутні мій меморіал до Преосвященного в справі виповідження мені служби дяка, з яким то меморіалом я вечером відіхав до Станиславова.

(Дальше буде в слідуєчому числі.)

Нехай живе: взаїмна любов, згода й єдність в дяківському стані.

Два світи.

Буржуазія і її прихвостні люблять проповідувати, що між бідними а богачами, між робітниками і фабрикантами повинна бути згода й єдність. Та звісна річ, що на згоді користає все богач чи фабрикант, бо може тоді спокійно визискувати бідну робітничу класу. Недавно померший польський письменник Стефан Жеромскі в своїм драматі „Ружа“ говорять так:

„Промисл краю — се дерево, на яким запускає корінь і росте инше дерево, так звана омела. Такою омелою є фабрикант; се омела, що росте на дереві праці народа. Робітник — се корінь, пень, галузи і листе. Він, сей робітник, годує ту омелу, того фабриканта. Хто починає стрейки, за більшу плату скорочене дня праці, той не виривав з землі коріня дерева, але хотів вирвати корінь омели-фабриканта, що росте на дереві. Одна лишень птиця — квич — яка живитьсья ягодами омели, може подумати, що омела і дерево, на яким она росте, — то все одно. Ся птиця — квич — не хоче чути про сю правду, що живучи ягодами омели, живе соками дерева“...

Єміграційна рубрика.

Подаєтсья до загального відома, що наш Вп. Пренумератор Григорій Грицай, дяк з Дорожева з початком місяця серпня с. р. виїхав до Канади. Наша редакція бажав Йому в імени всіх наших дяків як найщасливішої подорожі в так далеку країну та як найскоршого здійснення Його бажань і осягнення Своєї мети.

Надіслане.

Липовиця, в 1926 р.

Хвальна Редакці!

Просимо не відмовити нашій просьбі та помістити в Вашому поважаному органі на разі слідуєчому:

Наш священник о. Микола Клиновський в порозумінню з двома радними ще 1. марта 1926 р. усунув без подання йому найменшої причини з дяківської й писарської посади нашого старенького й заслуженого дяка й писаря Вп. Дмитра Савчина, який в нашому селі Липовиці вже більше чим 36 літ без перерви був дяком і немало за той час зробив для людей доброго. Він в початках своїй дяківської служби виконував через 18 літ також обовязки прикладного народного вчителя в нашому селі й в сей спосіб не мало прислуживсья йому. Всі громадяни Липовиці люблять і поважають нашого старенького дяка й писаря, лишє чомусь с. М. Клиновський зі своїми двома адютантами його не навидять і йому шкодять.

Ми безсторонні парохіяне запитуємо Вас о. парох, чи то годитьсья такого чоловіка, що має за собою тільки літ чинної, бездоганної церковної служби, на старі літа, коли він якраз найбільше помочи потребує, проганяти зі служби й через те відбирати йому кусок хліба? Чи так научав Христос? Чи се піднесе повагу релігії?

А ви панове радні також схаменітьсья й не забувайте, що хто нині радний, той може бути автра задний...

Справедливі громадяне.

Складайте добровільні датки на фонд своєї рідної незалежної преси, щоб она, як слід могла розвинути свою діяльність

Геник Олександр.

На нинішній ілюстрації бачимозна одного з наших молодших визначніших щирих співробітників в особі Вп. Олександра Геника, теперішнього дяка й дяк. організатора в Марковій, дек. Богородчани. Коли переглядаємо ряди теперішних борців за красшу долю дяків а з окрема ряди наших Вп. Співробітників, то мимо волі представляєтсья нам дуже гарна перспектива для будучности дяківського стану, бо намісці одного давного ветерана виринаєнини неначе з під землі десятки палких, та до інтензивної праці охочих нових Борців, до яких як раз належить також нинішній Вп. Олександр Геник. Писемні Його праці визначаютьсья м. и. здоровою думкою, об'єктивізмом та широким своєю рода світоглядом.

Сьогоднішній наш Вп. Співробітник народивсья 9. марта 1882 р. в селі Маркова, повіт Богородчани. Тут скінчив він народню школу й трілітний курс дяківської науки в місцевого дяка. В 1899 р. відбув він ще доповняючий однорічний курс дяківської науки у бл. п. Гната Полотнюка катедр. дяка в Станиславові, де зложив також дяківський іспит. Після сего дякував він через три роки в Молодкові, пов. Надвірна. З Молодкова повернув до Своего родинного села Маркової, де обняв опорожену посаду дяка й громадського писаря. В 1914 р. австрійські влади інтернували Його під замитом „москвофілст-а“ в Талергофі, де він перетерпів через 14 місяців і перебув там плямистий і поворотний тифи. Після сеї 14 місячної неволі в Талергофі мусів наш Вп. Співробітник йти на італійський фронт, де перебув без перерви через півтора року. Після розпаду Австрії повернув він домів і обняв на ново обі давні Свої посади, працюючи також щиро на організаційному ґрунті дяківського стану.

Просимо негайно вислати доплату за 6 і 7. число „Голосу Дяків“ в квоті 60 сот.

Адміністрація.

Організаційне життя дяків по деканатах. Коломийський деканат, позір!

IV. Збір Дяків коломийського деканату відбудетьсья дня 8-го вересня 1926 р. о 10-тій годині передполуднем в Коломії, в салі читальні Т-ва „Просвіти“, на котрий то збір всіх Вп. Товаришів-Дяків сего деканату запрошуєтсья.

Дневний порядок: 1) Відчитанне протоколу з попередного збору, 2) Справа наділу дяків ерекціональною землею, 3) Справа винагороджування дяків за виконання церковно-обрядових чинностей, 4) Справа Службової Прагматики для Дяків. Хто з важних причин не мігби на збір прийти, той мусить начас оправдатись.

Турка к. Коломії, дня 30. серпня 1926.

МАРУЩАК РОМАН, КОРЖИНСЬКИЙ ДМ.
дяк в Турці, як делегат. дяк в Камьяках М., як секретар

Буківський деканат.

Збір Дяків буківського деканату відбувсья дня 18. марта 1926 р. в Буківську при участі 11 дяків. Предсідником збору вибрано одноголосно Вп. Михайла Пестрака, дяка в Пулавах, а секретарем Вп. Панька Харитона, дяка в Токарні.

Збір ухвалив і прийняв одноголосно резолюції по думці 5. ч. „Голосу Дяків“ з 1926 р. та припоручив Вп. Гриневичеви Дмитрови, як делегатови вислати їх до всіх інстанцій, поданих в тому числі.

На сему збір закрито й протокол підписано.

Предсідник: ПЕСТРАК МИХАЙЛО, дяк в Пулавах.
Секретар: ХАРИТОН ПАНЬКО, дяк в Токарні.

Делегат: ГРИНЕВИЧ ДМИТРО, дяк в Сеньковій Воля.

Жуківський деканат.

Збір Дяків жуківського деканату відбувсья дня 19. квітня 1926 р. о 11-тій годині передполуднем в Обертині в домі місцевого дяка Вп. Миколи Третяка.

Присутних на Зборі було 12 осіб. Після річевої дискусії ухвалено й прийнято резолюції по думці 5. ч. „Голосу Дяків“ та припоручено підписаному вислати їх до всіх інстанцій поданих в тому числі.

Обертин, дня 19. квітня 1926 р.

МАРЦИНЮК КОНСТАНТИН,
дяк і дяків. делегат в Камьяках Великих, тепер в Лещатові

Височанський деканат.

Збір Дяків височанського деканату відбувсья дня 8. цвітня 1926 р. в Висоцьку Вишнім і ухвалив слідуєчу резолюції:

1) Збір домагаєтсья від Польського Правительства наділення всіх активних дяків ерекціонального ґрунтом від 4—8 гектарів титулом службового вивінування й то в такому часі, щоби дяки вже сего року могли з сих ґрунтів користати.

2) Збір домагаєтсья, щоби дякам виплачувано за треби церковні 1/3 часть загальної їх вартости та щоб священники без участі дяка не сповняли ніяких обрядово-церковних функцій.

3) Збір домагаєтсья, щоб дяки були залежні лишє від своєї Центральної Організації й Митрополитого, чи Епископського Ординарјату.

Резолюції під 1. точкою підписано по думці 5. числа „Голосу Дяків“ з 1926 р. та вислано до всіх дотичних інстанцій.

Висоцько Вишне, дня 8. цвітня 1926 р.

Секретар: ВИСОЧАНСЬКИЙ МИХАЙЛО,
дяк в Матковій.

Велико-Мостенський деканат.

Збір Дяків велико-мостенського деканату відбувсья дня 24. марта 1926 р. в Мостах Великих при участі всіх дяків деканату, де ухвалено й прийнято одноголосно резолюції по думці 5. ч. „Голосу Дяків“ з 1926 р. та припоручено підписаному вислати їх до всіх інстанцій, поданих в тому числі. Також висказано загальний погляд, щоб „Голос Дяків“ виходив раз в тиждень, під неділю.

При цій нагоді зібрано „на окалічолого бущого дяка“ датки в квоті 300 золотих й переслано до Хвальної Редакції „Голосу Дяків“.

ДОБУШ ПЕТРО,
дяк і дяків. делегат в Боянці.

*) Примітка Редакції: Наша Редакція переслала всім Вп. Дякам велико-мостенського деканату, а з окрема їх делегатови Вп. Петрови Добушеви щирий привіт за їхню щиро активну працю на організаційному ґрунті, яку Вони м. и. задокументували й тим, що всі як один явились на нин. Зборі Дяків. Дай Бог, щоб за сям добрим прикладом пішли також дяки й инших, — на жаль — ще дрімучих наших деканатів.

Дрогобицький й сусідні деканати.

Збір Дяків дрогобицького, бориславського й медницького деканатів відбувся дня 8. квітня 1926 р. в Дрогобичі, а скликаний Повітовим Комітетом Дяків Дрогобиччини.

На Зборі явилось 40 дяків зі всіх трьох згаданих деканатів, а крім сего кількох Впп. Товаришів прибуло також з підбузького деканату.

Предсідником Збору вибрано Впр. о. Гадзевича, директора женського учит. семинара в Дрогобичі й голову Повітового Комітету Дяків Дрогобиччини, а секретарем Вп. Пантелеймона Сливича, дяка в Вороблевичах.

Першою точкою Збору було підписання резолюцій по думці 5. ч. „Голосу Дяків“ та припорушення підписаному висланню їх до всіх інстанцій, поданих в тому ж числі.

Збір домагається, щоби кождий дяк так при матерній, як і дочерній церквах був записаний до Повітової Каси Хорих і щоби Епикопський Ординарят припоручив підчиненим собі парохам чи завідателям парохій, щоби дотичну належність за те покривав в цілості церковний комітет з церковної скарбони. В тій цілі Збір поручив дотичному П. К. Д. виготовити відповідну петицію до Епп. Ординаряту в Перемишлі.

На сему збір закінчено о 4. год сполудня й підписано протокол.

Предсідник:	Секретар:
о. ГАДЗЕВИЧ,	СЛИВИЧ ПАНТЕЛЕИМОН,
катех. в Дрогобичі.	дяк і дт. в Вороблевичах.

Грибівський деканат.

II. Збір Дяків грибівського деканату відбувся дня 7. квітня 1926 р. в Брунарах, в домі місцевого дяка Вп. Івана Потоцького.

На зборі явилось заледво шістьох дяків, а решта не то, що не явилась, але й своєї несприятливості не оправдала*).

Резолюції запали такі:

1) Збір домагається від Польського Правительства наділення всіх чинних дяків ерекціональним ґрунтом в висоті одної третьої тої часті, яка припадає парохам, а на випадок браку такого ґрунту в якій парохії наділення дотичного дяка ерекц. ґрунтом з другої парохії евентуально визначення даному дякови сталої грошевої платні.

2) Збір домагається від Польського Правительства признання дяків необхідними церковними функціонерами й перебрання їх на державний етат.

3) Збір ухвалив віднести з прошенням до Еп. Консисторії в Перемишлі, щоби поручено оо. парохам, чи завід. парохій, щоби на будуче всякі церковні функції не відбувались без участі дяка, а надто, щоби вони тимчасово наділили всіх дяків певною скількістю ерекц. ґрунту.

4) Ухвалено, щоби III. з ряду Збір Дяків скликати в мушинській деканаті, який до того часу не проявляє жадної організаційної діяльності, та щоби через те заохотити упавших на душі Товаришів до спільної організаційної праці.

Позаяк дневний порядок вичерпано, то на тім Збір закінчено й протокол підписано.

Брунари, дня 7. квітня 1926 р.

Предсідник:	Секретар:
ПОРУЦІДЛО ЙОСИФ,	МОСКВА АНТІН,
дяк в Чирній.	дяк в Сітниці.

*). Приїмка Редакції: Обставина, що деякі дяки не прибули на збір і не оправдали навіть своєї несприятливості є аж надто ярким доказом, що ті дяки не почувались до організаційної карності. Наколи заходить якась важна причина, то не мусить на збір йти, але мусить безумовно своєю несприятливістю оправдати й тим своєю організаційною свідомістю та карністю перед світом показати. Наша Редакція сподієсь, що дотичні дяки на будуче поступлять вже так, що свій нинішній блуд направлять і будуть добрим прикладом для других. 4. резолюція Збору, де говориться про пробудження дрімучих деканатів, є дуже гарна та заслужує на повну похвалу й є достойна наслідування.

Порохницький деканат.

Збір Дяків порохницького деканату, скликаний Впп. Ю. Червинським заст. дт. з Полнятич і З. Бачею, дяк. і секр. зі Скопова відбувся дня 19. квітня 1926 р. в Порохнику, в домі місцевого дяка Вп. Михайла Фігеля.

Присутні на Зборі були: Вп. Бача Захарій, дяк зі Скопова, Вп. Брожин Тимотей, дяк з Бахова, Вп. Бучний Микола, дяк з Крамарівки, Вп. Фігель Михайло, дяк з Порохника, Вп. Ільницький Стефан, дяк з Розбора Округлого й Вп. Червинський Юліян, дяк з Полнятич. На Зборі не було чотирох, які своєї несприятливості не оправдали*).

Наколи сі дяки так поступлять при слідуочому Зборі, то нап'ятується їх поіменно в часописі.

Предсідником Збору вибрано Всч. о. Олександра Кобриня, пароха в Порохнику, його за-

ступником Вп. Юліана Червинського, дяка з Полнятич, а секретарем Вп. Брожину Тимотей, дяка з Бахова.

Після живої дискусії на організаційні й економічні теми відносно дяківського стану, ухвалено й прийнято такі резолюції:

1) Збір дяків домагається винагородження в висоті одної третьої часті загальної вартості за церковні треби.

2) Наділення всіх чинних дяків ерекц. ґрунтом в висоті 1/3 часті тої скількості, яка на основі конкордату припадає парохам.

3) Доки справа наділення дяків ерекц. ґрунтами не буде остаточно правительством вирішена, Збір Дяків домагається, щоби парохі чи завід. парохій наділили своїх дяків тимчасово певною скількістю ерекц. ґрунту.

4) Повисші резолюції вислано до всіх компетентних інстанцій.

5) Тому, що бувший делегат і дяк в Крамарівці Вп. Іван Музика самовільно зрікся сего становища, вибрано нового делегата в особі Вп. Брожини Тимотей, дяка в Бахові, його заступником Вп. Червинського Юліана, дяка в Полнятичах, а секретарем Бачу Захарія, дяка в Скопові.

На тім Збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник:	Заступник предсідника:
о. КОБРИН ОЛЕКСАНДЕР, ЧЕРВИНСЬКИЙ ЮЛІАН,	
парох в Порохнику.	дяк і упр. хору в Полнятичах.
	Секретар:
	БРОЖИН ТИМОТЕЙ,
	дяк, дт. і упр. хору в Бахові.

*). Приїмка Редакції: Клявуля, поміщена в нинішньому числі під звітом грибівського деканату, відноситься в повні — крім послідного уступа — також до несприятливості на нинішньому Зборі дяків порохницького деканату.

Зарваницький деканат.

Довірочний Збір Дяків зарваницького деканату відбувся дня 10. лютого 1926 р. о 1. год сполудня в Соснові, в домі місцевого дяка Вп. Івана Крушельницького.

Предсідником Збору вибрано Вп. Олексу Богуша, дяка з Голгіч, секретарем Вп. Дмитра Скального, дяка з Бурканова.

Збір відкрив Вп. Іван Гарнек, дяк і дяк. делег. в Богатківцях. Він відчитав протокол з попереднього Збору, здав звіт з авдієнції у Впреосв. Владики дня 5. лютого с. р. і зі Збору Дяків тернопільського деканату, що відбувся в Тернополі дня 3. лютого с. р.

На Зборі явились: 1) Вп. Олекса Богуш, дяк з Голгіч (дек. Підгайці) Вп. Іван Гарнек, дяк і дт. з Богатковець, Вп. Іван Марків, дяк з Семиковець, Вп. Андрій Войтій, дяк з Беневі, Вп. Іван Крушельницький, дяк з Соснова, Вп. Йосиф Фуртак, дяк з Соколова, Вп. Василь Заяць, дяк з Золотник, Вп. Дмитро Скальний, дяк з Бурканова. Прочі дяки повисшого деканату, а саме: Вп. Миколай Войтович, дяк з Вишнівчика, Вп. Іван Пиріжок, дяк з Зарваниці, Вп. Андрій Іах, дяк з Мозолівки, Вп. Дамян Урбан, дяк з Іщкова та Вп. Стефан Машкевич, дяк з Вівса на Зборі не явились і з них лише Впп. дяки: з Мозолівки, Вівса й Вишнівчика свої умотивовані оправдання прислали, а Збір прийняв їх до відома.

Прочі повисше згадані дяки своїх оправдань цілком не прислали.

На Зборі запали такі резолюції:

1) Збір одностайно домагається наділення чинних дяків ерекціональним ґрунтом в висоті 1/3 часті тоїж скількості, яка на основі конкордату припадає парохам.

2) Збір домагається 33% процент загальної вартості всіх доходів за церковні треби в грошах і в натурі.

3) Збір домагається, щоби всі священники вже тепер тимчасово наділили своїх дяків певною скількістю ерекціонального ґрунту, щоби дяки могли вже з весною його обрабляти.

4) Збір домагається, щоби Головний Виділ „В. П. Д.“ у Львові поробив заходи в Митрополічій Ординарїяті в справі привернення рокивщини, бо через скасування карток при сповіді заповідяно дякам велику матеріальну шкоду; крім сего, щоби Виділ постарався у Митр. Орд. о оголошення „Епархїяльних Відомостей“, що дякам вільно носити (Парафїї) та призначений однострій для дяків, бо деякі священники забороняють се носити. Також, щоби Митроп. Ординар. змінив форми тих парафїй.

На сему Збір закінчено й протокол підписано. Соснів, дня 10. II. 1926 р.

Предсідник:	Писар:
БОГУШ ОЛЕКСАНДЕР,	СКАЛЬНИЙ ДМИТРО,
дяк в Голгічах.	дяк в Бурканові.

Делегат:
ГАРНЕК ІВАН,
дяк в Богатківцях.

Зі світа.

Радянський Союз запротестував проти французько-румунської умови, яка гарантує ненарушимість теперішніх румунських границь. Він заявив, що Бесарабія належить до него й що він від сего ніколи не відступить. Капіталістичні держави перестрашилися, що Радян. Союз. має нині крім добре вишколеного війська — понад 2000 вонних літаків та звиж 90.000 справних летунів і 12 летунських шкіл.

Німеччина, яка має незадовго ввійти як сталий член до Союзу Народів зтізнує щораз то міцнішу приязнь з Радянським Союзом. Вона перенесла недавно часті своїх металургічних фабрик до Радян. Союзу и тепер переносить туди часті найбільшої своєї фабрики амуніції й зброї Круппа.

Англія тратить величезні суми в наслідок страйку вуглекопів, які зачали були недавно з власниками копалень переговорювати, але без успіху. Є чутки, що тут має незадовго вибухнути генеральний страйк всіх робітників.

Америка зменшила в себе податки в сему році о 385 мільонів доларів. Ті люди, що не мають більше як 3.500 доларів річного доходу не платять жадних податків. На побільшення воздушної фльоти америк. парламент ухвалив 229 мільон. доларів. Американська воздушна фльота має за 5 літ числити 3.400 вонних літаків. Вонним вдовам і інвалідам та сиротам по поляглих підвищено значно пенсії. В грудні має вийти тут закон, який обмежить число емігрантів майже до половини.

Франція дуже помирніла, бо захланністю та нахабством так сама себе зничила, що на якийсь ратунок з теперішнього загального положення майже виглядів нема.

Італія хоче відібрати від Франції остов Корсику та провінцію Туніс. В тій цілі шукає вона вже собі помічників, заклочуючи союзи з Швайцарією, Югославією, Чехословаччиною й Еспанією. Французькі газети пишуть, що Італія всіма силами пре тепер до війни.

Бельгія, щоби зібрати 50 мільонів доларів на рату, яку має тепер заплатити Америці, хоче продати Німеччині два округи: Евпен і Мальмеди, які перед війною належали до Німеччини. Франція є противна такій роботі.

Чехословаччина. Тут спенсіоновано заступника генер. штабу ген. Гайду за якісь надужиття. Франція жадає видачі ген. Гайди з причини шпїонства, якого він мав допуститися в 1920 р. в Парижі забравши там важні французькі військові пляни.

Литва переговорює тепер з Радянськ. Союзом в справі неутральности торгівлі.

Румунія робить заходи на всі боки, щоби здобути від певних держав признання собі Бессарабії.

Болгарія. Між Болгарією а Югославією, Румунією й Грецією панують тепер напружені відносини.

Греція пережила на днях військову революцію, в часі якої ген. Конділіс повалив дотепер. уряд диктатора Пангальоса та повипускав з тюрми на волю всіх політичних вязнів, арештованих урядом Пангальоса.

Польща старається тепер на всі боки, щоби дістати сталє місце в Раді Союзу Народів. Деякі газети пишуть, що тільки се є політичний маневр та що Польща хоче в сей спосіб бодай щось виторгувати.

Всячина.

Кара смерти в різних народів.

Мимо великого руху серед людства проти кари смерти майже всі держави світа такої кари в себе ще не скасували й виконують її в ріжний спосіб, н. пр. В Прусах стинають голову топором, а в прочих німецьких державах і в Данії та Швайцарії уживають гільотини. В Радянському Союзі та Угорщині розстрілюють. В Еспанії дусять за шию залізним обручем. В Англії, Австрії, Польщі, Туреччині, Єгипті і т. д. вішують. В Америці є три роди кари смерти а саме: вішання, уживання „електричного крісла“, де вбивається засудженого електричним током, і вживання трійливого гаю, яким наповнюється келю засудженого в часі, коли він спить. Сей останній спосіб має бути найлекший, бо заощаджує вязневи страшну хвилю приготування ся на смерть. Позаяк життє в найдорогоціннішим скарбом кождої людини повинен культурний світ доложити всіх старань, щоби кара смерти була як найскорше внесена.

Що значить солідарність. Мешканці місточки Люліне в Тексас (Америка) зложилися свого часу й купили собі нафтовий терен та заснували нафтову спілку „United Oil Company“. Тепер продали вони сі копальні вафти за 12 мільонів доларів, з котрої то суми чи її процентів дістають они і їх діти доживотну пенсію на вигідне

культурне життя й тепер про хліб на старі літа не потребують журитися. Пенсія в так висока, що кожний чоловік міг купити собі навіть авто (самохід). Тепер прошу собі представити якби вони нині стояли, наколиб один був тягнув до ліса а другий до біса, так як то воно між нашими людьми, не виключуючи й багато дяків — водиться!

Сильніший від грому. В Франції помер недавно чоловік, в якого кілька разів вдарив був грим. І так, коли він мав 24 роки вдарив в нього перший раз, пірвав на ньому однін та поза тим не зробив йому нічого. Чотири тижні пізніше грим вдарив в нього другий раз, в наслідок чого стратив він праве око. Кілька літ пізніше знову мав пригоду з громом, але і тим разом скінчилося легким пораненням на тілі, підчас коли другий чоловік, який був разом з ним, згинув на місці. Через кілька літ після цього вдарив в нього грим та повалив його на землю без жадного ушкодження на тілі, за це згинув тоді його син, що був при ньому. Вкінці перед двома літами грим вдарив в його хату, спалив її а йому не вчинив нічого. Не диво отже, що мешканці села називали його „чоловіком сильнішим від грому.“

Вожд жабраків. Недавно помер в Бардієві на Чехословаччині Францішек Ванушек, оставивши готівкою в золоті і в долярах около мільон чеських корон. Сі гроші зібрав він в цей спосіб, що через 52 роки водив сліпих жабраків по відпустах, визначував їм там місця та поучував, коли й що мають співати чи молитися. Крім цього укладав для них пісні й молитви. Перед війною були часи, коли Ванушек заробляв і по 200 австр. корон денно.

Завсігди по своєму. Недавво відбувся в Чикаго, в Америці, великий т. зв. евхаристичний конгрес. Підчас конгресу відбулася академія, на якій співали хори різних народів, а також і наш український. З того приводу один очевидець Українець пише так:

Наш хор співав краще, ніж хори всіх інших народів. За свій спів удостоївся наш хор великим аплявзом (оплесками). На неустаюче жадання публіки хор наш хотів відспівати ще одну церковну пісню. Але О. Бона (Поляк з роду і зарядчик академії) не дозволив нашому хорві більше співати. Тоді остентаційно хор зійшов зі сцени і зараз покинули салью всі Українці. О. Бона хотів далше кінчити програму, але Серби, Хорвати, Румуни і другі народи обставали за нашим хором і домагалися вияснення, длячого О. Бона не дозволив Українцям більше співати. Той як міг оправдувався, але коли він хотів далше кінчити програму академії, ці народи кинулися з погрозами на сцену. О. Бона втік задніми дверми з салі. Тоді звернулися присутні до голови збору з криком. Всі присутні на сцені в переполоху розбіглися і так друга часть конгресу лишилася недокінчена. Це була лише одна нота дїстармонї на цілім Конгресі.

І там захотів показати своє: „не позвалям“.

Щезає море. Величезне Каспійське озеро, яке ізза величини називають морем, гине на очах. До него впадає найбільша ріка в Європі Волга. Коли більше води припливе до цього озера з рік, тоді воно в вище і можуть по ньому плавати навіть найбільші кораблі без небезпеки. Але в цім році глибина цього моря зменшилася так дуже, що радянські газети взагалі сумніваються в це, чи це море в коротці не зникне. Стверджено, що в полуднево-західній частині цього моря дно постійно піднімається в гору. Каспійське море має велике значіння в торгівлі СРСР з азійськими народами.

Новинки.

Присуд на католицьких священників. В місті Коростень на Рад. Україні скінчився процес проти 13 католицьких священників, обжалованих о контрреволюційну діяльність. Одного з них о Жилінського засудили на кару смерті, прочих 12 на довічну в'язницю.

Страшний вибух в угорській фабриці амуніції. Недалеко Будапешту на Дунайськім острові Чепель, де в одинока мадярська фабрика амуніції, дозволена Угорщині мировим договором, вибухло три склади, де містилося 30.000 кг. пороху. Число ранених в наслідок вибуху в понад 300. Цілий остров мав вид недавнього поля битви. Вибух знищив багато будівель і ушкодив державну радіо станцію.

Ратують життя при помочі нової техніки. В монахійськім шпиталі лежав хорий, якому треба було нагло виготовити серум (плин до встрикування) аж в Гамбургу, инакше грозила йому смерть. По радіо-телефоні замовили лікарі серум в інституті в Гамбургу, а там виготовили його негайно й переслали аероплянном. Ціла та процедура тревала всього 6 годин, мимо сего, що з Гамбурга до Монахїюм 500 миль. Се правдиве чудо найновішої техніки.

Літаки з ліжками. На лінії Берлін — Данціг — Кенігсберг почав курсувати новий тип літа-

Нехай не буде ані одного такого дяка, який не бувби пренумератором свого незалежного органу „Голосу Дяків“!

ків. Має він кабіни з ліжками, в яких можна вигідно спати підчас лету.

Спальні вагони III. кл. Як доносять з Варшави, мають бути з кінцем ц. р. введені на польських залізничних лініях спальні вагони III. кл. в числі 9; крім того 6 мішаних спальних вагонів I. і II. кл.

Японці роблять кінець почитанню звірят. В Японії від непамятних часів було поширене забобонне почитання звірят. Японський уряд рішив остаточно знищити усі каплички в честь заяців, вужів, птиць і т. п. У відносній постанові уряду кажеться, що такі забобони в незгідні з духом часу і з поступом нації.

Засланне Абд-Ель-Крима. Звісний вожд африканских Ріфенів, що довго змагався проти Іспанії й Франції, а відтак здався на ласку Французів, має піти з кінцем серпня на заслання Французький уряд вишле його на Реюніон, один зі своїх островів на Індійському Океані.

Підвишка поштової тарифи. З днем 1-го вересня мають подорожити в Польщі поштові оплати як кравчих, так і заграничних поштових посилок.

Президент Войцеховскі директором кооперативи „Сполем“ звернулася до бывшего президента Войцеховского, який був її основником і першим директором, з пропозицією перебрати знову дирекцію. Войцеховскі згодився на пропозицію.

Об'єднання Польської Національної Церкви з Православною Церквою. Польська національна (народова) церква (подібна до нашої автокефальної) віддалась під юрисдикцію митрополита православної церкви Діонісія. На чолі польської національної церкви стоїть ксьондз Гушио. „Глос Земовіта“ — орган теї церкви м. и. пише:

„Як рівні з рівними, об'єднується Церква Польська з Церквою Східною, щоб дати можливість польському народові визволитися з римського ярма... щоб справа відродження народу, духово започаткована ксьондз. Гушином, а суспільно Ю. Пілсудським, була до кінчена“. 8 ц. м. в Варшаві відбулась урочиста церемонія об'єднання.

Італія. „Конгрес Евангелія“ відбудеться в Медіоляні в жовтня с. р. Теми нарад такі: Краса Евангелія; Евангеліє і наука; Евангеліє кодексом життя; Евангеліє і Церква; Поширювання Евангелія; Евангеліє в Церкві, родині і суспільности; Молодіж в Евангелію; Діти в Евангелію; Жінка в Евангелію.

„Український Верховинець“

Під такою назвою зачне незадовго виходити в Коломії ілюстрований, безпартійний, аполітичний часопис (наразі місячник), призначений головню загальним справам наших славних Гуцулів, Войків і Лемків. Завданням сего часопису буде м. и. показати світові душевні богацтва, культуру, цивілізацію та шляхотність сеї цінної частини нашого народу, плекати в них гранітні характери духа та промощувати шлях до поліпшення їхньої долі.

Сей часопис має показати культурному світові, що сі наші славні Верховинці не є тим диким сировим елементом, яким їх наші вороги світові представляють, але, що вони є народом шляхотним з цінними душевними прикметами, з дуже багатого минушиною та, що стоять тепер на відповідно високому щаблі культурно-цивілізаційного розвитку.

Редакційна Колегія „Українського Верховинця“ звертає ся вже задалегід з горячою просьбою до всіх П. Т. Громадян, щоб чи то Своїми письменницькими працями, чи матеріальною, допомогою або надісланнем відповідних аматорських світлин, зводили ласкаво причинитися до розвитку сего важного часопису, звертаючись в даній справі до Видавництва „Запорожець“ в Коломії вул. Міцкевича ч. 51. з допискою: для „Українського Верховинця“, за що кождому П. Т. Інтересентови з окрема зложиться в своєму часі на відповідному місці прилюдну подяку.

Передплата сего часопису буде вносити в краю: річно 6 зл., чвертьрічно 1-50 зл., місячно 50 сот. а заграницею річно 1 1/2 доль. або їх вартість в иншій валюті.

Передплату на сей новий часопис повинен негайно прислати не лише кождий Гуцул, Лемко й Бойко, але також кождий свідомий громадянин нашого народу чим причинитися в великій мірі до скорого здійснення сего дия загальної справи нашого народу а з окрема для справи наших Верховинців корисного пляну.

Кожний, хто сему новому органу привдає тепер найменше 5 пренумераторів, стане почетним членом його Редакційної Колегії, а надто його ілюстрація буде поміщена на сторінках сего часопису.

Ред. Колегія „Українського Верховинця“.

Відозва.

Редакція „Голосу Дяків“ просить всіх своїх Вп. Пренумераторів-Дяків в межах і поза межами польської держави щоб они, маючи вже значно вироблений організаційний хист, стали першими привдавцями пренумераторів „Українському Верховинцеві“, бо Хв. Редакційна Колегія сего часопису приобітчала нашій Редакції, що й „Український Верховинець“ стане в обороні дяківських справ

Передплату на сей новий часопис належить в же надсилати й то бодай на чверть року з гори, на адресу: В-цтво „Запорожець“ в Коломії. ул. Міцкевича 51 — для: „Українського Верховинця“. — Хто буде мати привданих вже 5 пренумераторів, той має прислати також свою фотографію в цілі поміщення його ілюстрації в сему часописі.

Наша Редакція певна, що кождий її Шановний Пренумератор не пожалує трохи труду та возьме ся негайно до виконання повисшої просьби.

Ану, хто буде перший!?

ТИХОН ЯРЕМКІВ, дяк.

Сон.

(Продовженне).

А позаді косарів
Бідненькі вдовиці,
Що серпами дожинають
Слабшу пашницю.
Жнуть вони та слезоньками,
Себе умивають,
Бо косарів на жнивях,
Бідненькі не мають.
Ой не плачте бідні вдови
Та не нарікайте,
Лише Бога попросіте,
Й на Него вповайте!
Господь добрий й Вас потішить
Також косарами
Й Ви вийдете на жнива
Веселі з синами.
І вони то осолодять
Вашу гірку долю,
Розвеселять вашу старість
І здобудуть волю...
Сонце пече мов огонь,
Затих вже спів комашня лиш,
Мов на органах грає.
Прийшло полудне й люд
Пішов спочивати,
Зісти хліба насущного
Та сили набрати.
Тай я змучений до краю,
Під полукіпок лягаю
Зів кавалок маля,
Й твердо засипляю.
Нараз чую в сні далеко:
Дуже гарний спів:
Такий милий, гармонійний,
Мов хор Ангелів.
Я, учувши спів, зірвався,
Ніби я не сплю,
Побіг за горб на дорогу,
Та виглядаю,
Може я побачу кого
Став та наслухую,
Спів до мене зближається,
Й я вже слова чую:
„Боже Великий Могучий,
Царю всіх світів,
Зверни Твоє святе Око,
На нас бідаків.
Вислухай наші молитви,
Й терпіння прийми,
Та від долі лукавої,
Ти нас увільни.
Прийми муки наших дітей,
Що дорогою сухіт,
Пішли, о Боже, гень до Тебе
Аж на другий світ,
Щоби муки свої й батьків,
Тебі принести,
Та красшої для них долі
В Тебе просими.“

Боже добрий Милосердний
Творче всіх віків,
Помилуй нас нещасливих
Бідних нуждарів...

(Дальше буде).

Цілковите затьміння сонця в 1927 р.

Дня 29-го червня 1927 р. будемо мати рідку сензацію, а саме повне затьміння сонця. Лондонський астроном, проф. Турнер заповідає, що того дня це повне затьміння сонця буде видне в цілій Європі. Тож пережити мемо таку подію, яку не кождий чоловік може пережити й яка повтарається лише раз на 200 літ.

Відозва.

Тому, що дуже багато дяків, мимо розіслання звичайних три тисячі відповідних друків та численних закликів в „Голосі Дяків“ не прислали потрібних дат до Великого Шематизму Дяків на 1926 р. та задатків на него, наша Редакція не могла до нині приступити до друку сего шематизму.

Щоб справу сю допровадити до кінця наша Редакція постановила замість згаданого шематизму видрукувати вже на слідуєчий рік: **Перший Дяківський Календар з Церковним Уставом на 1927. р.**

Праці до сего Календаря вже давно ррзпочаті й будуть десь з кінцем жовтня готові в виду цього сей Календар вже з кінцем грудня, або найпізнійше з початком січня 1927. р. вийшов з друку. — Хто з наших Вп. Дяків буться в силах написати щось (може бути проза, або поезія) з життя дяків нехай напише (зміст може бути ріжний не виключуючи й гуморески) та пришле до нашої Редакції найпізнійше до кінця жовтня с. р. а ми помістимо се в календарі.

В сему Календарі будуть поміщені також ілюстрації всіх визначніших тих і коло дяківської справи заслужених дяків, наколи вони негайно перешлють нам свої фотографії й по десять золотих на виконання друкарських клішів.

Наколиб хто з дотичних дяків хотів сам собі такі кліжі дати зробити, то нехай звернеться в сій справі до фірми: „КЛШ“ у ЛЬВОВІ, вул. Сикстуськ ч. 10., а потому нехай нам перешле вже готовий кліш чим улекшить нам також значно роботу.

Хто з Вп. Інтересантів має вже в нас Свій кліш, того відносні повисші речення — розуміється замо собою — не доточать,

Визначнішими й заслуженими дяками вважається загалом тих котрі брали й беруть живу участь в провіді організаційного дяківського життя та в постійними співробітниками свого незалежного органу „Голосу Дяків“ без огляду на те, чи їх праці були поміщені, чи ні в тому органі.

Наша Редакція сподієсь, що майже всі Вп. Дяки зрозуміють добре яку велику вагу й значінне мати ме та які великі моральні багатства здобуде Календар для дяківського стану, та що ввиду сего долають всіх сил щоо негайно зложити на се потрібні задатки й дати в сей спосіб спомогу, посягнися сему Календарю як найскорше на честь і славу дяківському стану.

Завважається що сей Календар буде змістом дуже ріжний і багатий та принесе вдоволення кождому хто його набуде.

Редакція „Голосу Дяків“.

Подяка.

В імени всіх П. Т. Емігрантів-Українців в Новій-Дуброві, в Босні (Югославія) складаю оцею дорогою Хв. Редакції „Голосу Дяків“ та Шановн. Видавництву „Запорожець“ в Коломиї найщиріші подяки за безінтересовне пересланне нам ріжних пожиточних українських книжок, якими ми дуже а дуже врадувалися, бо рідної-української книжки ми вже кільканадцять літ тут не бачили.

Нова-Дуброва, дня 21. серпня 1926.

Михайло Михайлюк.

Дальші ілюстрації наших П. Т. Співробітників будуть поміщені в чергових числах „Голосу Дяків“.

П. Т. Співробітники, котрі не переслали ще до нашої Редакції Своїх фотографій та відповідних дат зі своєї діяльності на організаційному ґрунті дяків і дат зі Свого життя, звольте зробити се як найскорше.

Редакція.

Присилайте зараз задатки на **Перший Дяківський Календар на 1927.**, щоб бодай раз на 2 роки спромочись на видачу так важного документу культурної зрілости наших дяків!

Велике льосування

----- уладжує -----

Редакція й Адміністр. „Голосу Дяків“

дня 14. жовтня 1926 в Коломиї

виключно лише для своїх

П. Т. ПРЕНУМЕРАТОРІВ

Виграних буде 3 грошеві премії.

I. Премія = **100** (сто) зл.

II. Премія = **50** (пядесять) зл.

III. Премія = **30** (трицять) зл.

Участь в льосуванні будуть брати лише ті П. Т. наші Пренумератори, які до кінця сего місяця повирівнують у нас всі залеглости за 1925 і 1926 рр. та надішлють передплату за часопис до кінця сего року а надто пришлють задаток на шематизм на 1926 рік в квоті 3-05 зл.

Льосування відбудеться в присутности Комісії, зложеної з нотаря, делегата нашої Редакції та двох дяків-пренумераторів. Виграні премії будуть в своєму часі готівкою грошеви переказами тим П. Т. Пренумераторам, що їх виграла, вислані.

Хто й кілько виграв буде точно оголошено в відповідному числі нашого органу.

З Богом до діла, а щастє буде!

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТРАЦІЯ
„ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

I. ліста учасників Великого льосування „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

яке відбудеться дня 14. жовтня 1926 р. в Коломиї.

- 1) Вп. Семчишин Михайло в Чорнокінях Вел.
- 2) Вп. Щитинський Петро в Довжневі.
- 3) Вп. Шутівський Стефан в Тернополі.
- 4) Вп. Тодорів Микола в Іванівцях.
- 5) Вп. Погрибенік Іван в Рибні.
- 6) Всеч. о. Костев Омелян в Коритниці (Волинь).
- 7) Вп. Івасів Василь в Устечку.
- 8) Вп. Волощук Антін в Ценеві.
- 9) Вп. Слободян Прокіп в Княждворі.
- 10) Вп. Бодруг Микола в Березові Вижнім.
- 11) Вп. Костинюк Василь в Краснолі.
- 12) Вп. Фенін Василь в Рунгорах.
- 13) Вп. Гальчук Микола в Парищу.
- 14) Вп. Дубок Василь в Городку н. Дн.
- 15) Вп. Кизимішин Михайло в Чертіжі.
- 16) Вп. Луцик Григорій в Жужелі.
- 17) Вп. Старицький Лука в Знесінню.
- 18) Вп. Василів Іван в Рибнику.
- 19) Вп. Соколовський Віктор в Новиці Гор.
- 20) Вп. Романишин Микола в Заболотцях к. Бродів.
- 21) Вп. Дудич Григорій в Городищу Цет.
- 22) Вп. Фусяк Лука в Гаї Нижн.
- 23) Вп. Вислоцький Яків в Гладішові.
- 24) Вп. Шелюх Дмитро в Новоселі.
- 25) Вп. Демків Іван в Нагачеві.
- 26) Вп. Лях Михайло в Тартакові.
- 27) Вп. Завада Андрій в Суховолі.
- 28) Вп. Скіра Андрій в Мокротині.
- 29) Вп. Барановський Григорій в Кракові.
- 30) Вп. Станько Андрій в Медиці.
- 31) Вп. Терлецький Віктор в Велесневі.
- 32) Вп. Аннюк Юрко в Жураках.
- 33) Вп. Куземко Микола в Синяві.
- 34) Вп. Дзяма Андрій в Білій.
- 35) Вп. Колтатів Лев в Ольховці.
- 36) Вп. Грек Іван в Деревні.
- 37) Вп. Кошла Іван в Тиличі.
- 38) Вп. Божак Яків в Новоселиці.
- 39) Олесків Йосафат в Макуневі.
- 40) Вп. Майба Іван в Ярославі.
- 41) Вп. Анчелюк Микола в Звинячі.
- 42) Вп. Терлецький Віктор в Росохачі.
- 43) Вп. Кокоруда Семен в Бодяровичах.
- 44) Вп. Ігушул Антін в Рожневі.
- 45) Вп. Стефюк Яків в Рожневі.
- 46) Вп. Баранюк Йосиф в Будилові.
- 47) Вп. Геник Олександр в Марковій.
- 48) Вп. Марак Павло в Копичинцях.
- 49) Вп. Врублевський Софрон в Королівці к. Бор.
- 50) Вп. Хома Андрій в Ліску.
- 51) Вп. Когут Юрко в Бобрівниках.
- 52) Вп. Томків Микола в Ходачкові.
- 53) Вп. Вольний Микола в Чортівці.
- 54) Вп. Юречків Микола в Торонто (Канада).
- 55) Вп. Набитович Олександр в Головецьку.
- 56) Вп. Роздольський Панталеймон в Тисьмениці.
- 57) Колісник Василь в Демичах.
- 58) Вп. Цимбалко Іван в Поздячі.
- 59) Вп. Кундич Василь в Бистриці.
- 60) Вп. Блавацький Ілля в Стронятині.

Дальше буде в слідуєчому числі.

Анонс Вп. Припханівної з Пасічної про робітню фелонів, стихарів і т. п. церковних річий, поміщений в 16. ч. нашого часопису, на й власне прошенне відкликується.

Загадку з 12-13 чч. „Голосу Дяків“

розв'язали й отримали:

по 10 зл. нагороди:

Вп. Нестерук Микола з Тороків, Вп. Бровчук Олександр зі Стрілочок, Вп. Добрянський Іван з Ясенева, Вп. Яремків Тихон, дяк і ді. в Сквятині, Вп. Гудз Григорій з Устя, Вп. Олійник Евстахій з Острова, Вп. Пушкар Іван з Вільхівця, Вп. Стефурак Михайло з Пневич, Вп. Крушельницький Лука з Завидова, Вп. Стефанишин Василь з Миськова, Вп. Клуз Григорій з Клімівки, Вп. Завадовський Йосиф з Троянова, Вп. Турянський Антін з Вікна, Вп. Чемеринський Іван з Вільховець, Вп. Заруба Михайло з Царинського, Вп. Коморницький Стефан з Калинова, Вп. Мороз Евстахій з Волянки, Вп. Кузьма Онуфрій з Кримиці, Вп. Букатович Гнат з Лобової та Вп. Юрчишин Клима з Проваля, разом 21 особа.

по 5 зл. нагороди:

Вп. Ковалишин Петро з Робакивки, Вп. Микитюк Іван з Кульчиць, Вп. Кравчишин Павло з Дубрука, Вп. Пискор Онуфрій з Тротятина, Вп. Кузенко Олександр з Луговиськ, Вп. Зубар Федор з Литвакова, Вп. Янковський Тимотей з Вербівки, Вп. Кондрат Василь з Лемківки, Вп. Олексюк Ярослав з Підкамінного, Вп. Гарасимчук Іван з Сорк, Вп. Кваснюк Антін з Заліся, Вп. Панчак Микола з Кута, Вп. Рибчак Стефан з Глиночок (Прик. Україна), Вп. Заклинський Омелян з Боркової, Вп. Пастух Осип з Пелікан (Холмщина), Вп. Коновал Іван з Прелуковиць, Вп. Брень Іван з Дубовець, Вп. Вишенський Григорій з Кунарки (Прикарп. Україна), Вп. Зима Осип з Вербовець (Волинь), Вп. Царина Михайло з Белобережи (Югославія), Вп. Гуцалюк Олександр з Римарки, Вп. Воробель Іван з Куцева та Вп. Садовий Осип з Ясєня (Прикарп. Україна), разом 24 особи.

РОЗВ'ЯЗКА ЗВУЧИТЬ ТАК:

В море належить викинути того, на кого впаде жереб (льос), а наколи присутні на льосуванні не годяться, то повинні гинути всі разом, бо краса чесна смерть, як злочинном уратоване життя.

В розв'язуванні сей загадки взяло участь 312 осіб, присилаючи до нашої редакції свої розв'язки й по 1 зл. на кошта нагород адміністрації.

На виплату нагород припало 330 зл. себто о 18 зл. більше чим з розв'язками вплинуло.

Доповнення шематизму Львівська архієпархія.

В Литвиніві, дек. Підгайці є дяком Вп. Ковий Микола.

Перемиська єпархія.

В Грозьові, дек. Бірча є дяком Вп. Бохно Теодор. В Святяєві, дек. Сокаль є дяком Вп. Черній Василь.

Станиславівська єпархія.

В Хмелеві, дек. Заліщики є дяком Вп. Клевчук Василь. В Головчицях, дек. Заліщики є дяком Вп. Шута Іван. В Ворвулинцях, дек. Заліщики є 2. дяком Вп. Малюк Микола.

Словар чужих слів.

(Продовженне).

Адміністративний — управний,
Адміністраційний васуд — засуд політичних влад (н. пр. староства).

Адміністратор — управитель (н. пр. парохії),
Адміністрація — управа; загал державних урядовців,

Адмініструвати — управляти,
Адмірал — начальник воєнних кораблів,

Адміраліція — управа воєнних кораблів,
Адміратор — поклонник,

Адмірувати — подивляти, величати,
Адмоніція — упіменне, пригадка.

(Дальше буде).

Вислід голосування на членів II-гої Дяківської Делегації до Варшави буде поданий в слідуючому члені.

Привіти й признання „Голосови Дяків“ та його всім П. Т. Співробітникам надіслали:

Вп. Кокоруда Семен, дяк в Боляновичах,
Вп. Бохно Теодор, дяк в Грозьовій,
Вп. Врублевський Софрон, дяк в Королівці,
Вп. Шалацький Йосиф, дяк в Борщеві,
Вп. Дратвінський Калістрат, дяк в Корсові,
Вп. Щур Омелян, дяк в Котові,
Вп. Гальчук Микола, дяк в Паришу.
Вп. Борщ Теодор, дяк в Корманичах.

Редакція складає Впп. Пренум. найсердечніші подяки за їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають й сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

На фонд преси зложили:

Вп. Шевчук Дмитро, дяк в Товмачику — Ф. 50. зл.

Редакція складає всім сим Впп. Жертводавцям найгорячіші подяки за їх щирі жертви, що є доказом зрозуміння ваги й значіння незалежно своєї преси, яка є одинокою, що може отверто виступати проти всіх кривд дяків та кріпко ставати їх обороні.

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. Костюк Теофіл, дяк в Глинній, 2 зл. отримали.
Вп. Москва Антін, дяк в Снітниці. До кінця с. р. належить нам за часопис ще 4.60 зл.

Вп. Сивець Олександр, дяк в Радружі. 10 зл. отримали. А по Вашому бажанню зарах. До кінця с. р. належить нам за часопис ще 2.05 зл.

Вп. Ленюк Пилип, дяк в Тяжеві. Часопис до кінця року заплачений. На 1927 р. остало 40 сот.

Вп. Делявський Корнел, дяк в Григорові. За 1925 р. належить нам від Вас 5.95 зл., а за 1926 р. 6.60 зл. крім задатку на шемат, чи дяківський календар на 1927 р.

Вп. Квашеняк Петро, дяк в Черхаві. До кінця с. р. належить нам за часоп. ще 5.10 зл. разом з ріжницею 7.19. чч.

Вп. Триняк Дмитро, дяк в Винограді Л. До кінця с. р. належить нам ще 5.30 зл. за часопис а 3.05 зл. на шемат. 2 зл. на Делегацію одержали.

Вп. Кобеляк Василь, дяк в Кремній. До кінця с. р. належить нам ще 1.80 зл.

Вп. Куріта Михайло, дяк в Щуткові. В 1925 р. одержали ми від Вас всего 5.05 зл., а мали отримати 7.20 зл. Отже ріжниця вносить 2.15 зл. Наколи Ви вислали всю належність, то просимо рекламувати на пошті, а справа звяснитися.

Вп. Горбаль Андрій, дяк в Волі Міховій. 2 зл. отримали.

Вп. Рибак Василь, дяк в Балічах Зарічних. 4 зл. отримали, а чого 2 зл. зарах. на часопис, а 2 зл. на Делегацію до Варшави. До кінця сего року належить нам від Вас ще 2.65 зл. З огляду на Вашу старечу неміч і неважкість наша Адміністрація рішила вислати Вам часопис за половину ціни, почавши від 1. січня 1927 р.

Вп. Франчук Теодор, дяк в Черв'ятині. 5 зл. отримали, а чого 2 зл. зарах. на Делегацію до Варшави, а 3 зл. як залеглість за 1925 р. До кінця с. р. належить нам за часопис ще 3.60 зл. і 20 сот. ще за 1925 р.

Вп. Ковальський Теофіл, дяк в Курянах. 7 зл. отримали, а чого 2 зл. зарах. на Делегацію до Варшави, 2.20 зл. як решту залеглості за 1925 р., а 2.80 зл. на часопис на сей рік. До кінця с. р. належить нам ще 3.80 зл.

Вп. Чорній Василь, дяк в Святявці. 2 зл. отримали. До кінця с. р. належить нам до часопису ще 1 зл.

Вп. Борщ Теодор, дяк в Корманичах. До кінця сего року належить нам від Вас за часопис 6.60 зл. Кютою, яку ми від Вас тепер отримали, покрито залеглість за 1925 р.

На „окалічілого дяка“ зложили впрост на мої руки:

Вп. Врублевський Софрон, дяк з Королівки — 40 зл., Вп. Ловинський Іван, дяк з Кривого — 5.00 зл., Вп. Бойко Іван, з Білобожниць — 6.00 зл., Вп. Майба Іван, дяк в Ярославі — 2.50 зл., Хв. Редакція „Голосу Дяків“ — 26.50 зл. а крім сего вислає часопис безплатно, Хв. Т-во „В. П. Д.“ Львів — 65 зл., Вп. Сікора Йосиф, дяк в Гербутові — 10 зл., Вп. Криштальський Гнат, архикатедральний дяк у Львові — 10 зл.

Сим всім Впп. Жертводавцям складаю оцею дорогою як найщиріші подяки за їх щирі товариську поміч, яка не одну гірку слезу обтерла мені на старі мої тяжкі роки та дала великий доказ істнуєчості в Них любові ближнього, а з окрема любові до свого товариша й то як раз тоді, коли він знаходиться в найбільшій нужді та коли „про-него забули (а може й не хотять знати), ті,

котрим він ціле своє життя вірно служив і котрі якраз про него забути не повинні.

Станиславів, дня 21. серпня 1926 р.

ГУМЕНЮК ЙОСИФ,
був. катедр. дяк в Станиславові.

На допомогу Вп. К. Заліщукові зложили:

1) Вп. Баранюк Йосиф, д. і ух. Будилів — 1 зл., 2) Вп. Романишин Микита, д. Заболотці к. Бр. — 2 зл., 3) Вп. Матієв Дмитро, д. ух. Тухля — 1 зл., 4) Вп. Семчишин Михайло, пд. Чортків — 2 зл., 5) Вп. Вислоцький Яків, д. Гладішів — 1 зл., 6) Вп. Шелюх Дмитро, д. Новосело — 1 зл., 7) Вп. Колтатів Лев, д. Ольховець — 1.75 зл., Разом 9.75 зл.

За повисші жертви та зрозуміння тяжкого матеріального положення складає Вп. Константин Заліщук всім повисше згаданим Жертводавцям через нашу Редакцію найщиріші подяки.

Веселий куток.

ПРИ СПОВІДИ.

Сповідник: „Як ти вкрав тих 100 снопів життя, чи відразу чи потрохи?“

Сповіданий: „В 4-рох днях, кожного дня по 20 снопів“.

Сповідник: „Но то є лише 80 снопів, а не 100?“

Сповіданий: „Так, але я хочу ще сеї ночі 20 снопів вкрати“.

ВІДВАЖНИЙ.

Іван: Мошку! чи ти був на війні?

Мошко: Ой йой — чому не був; був та так воював, що навіть одному Москалеви за одним замахом всі палці відтяв.

Іван: Чомуж ти не мудрий Мошку не відтинав перше голови, але рубав пальці?

Мошко: Ну — як я міг рубати голови, як голови вже не було?

Останні вісти.

Продовженне вакацій. (G. P.) З причини пануючої пошести шкарлятини міністер просвіти розпорядив, щоб шкільний рік 1926/27. розпочався у всіх державних і приватних школах в цілій Польщі в містах і пошестю навіжених селах щойно 15-го вересня, а в селах, де пошести нема, вже на 6. вересня.

АДВОКАТ

Іван Чернявський

:- веде адвокатську канцелярію :-
в КОЛОМІЇ, вул. Романовського ч. 13.

АДВОКАТ

Др. ІВАН ТУРЯНСЬКИЙ

відкрив адвокатську канцелярію в Коломиї і веде її при вул. Крашевськвго ч. 4.

Др. А. ФРІШ

лікар всіх лікарських наук

(Апарат Рентгена і кварцова лампа).

КОЛОМІЯ,
ріг вулиці Міцкевича і Замкової.

Спеціаліст в венеричних і скірних недугах

Др. Тадей Левнер

після покінчених ґрунтовних студій найновіших наукових здобутків з області венерології

:-: ординує :-:

в Коломиї, Ягайлонська ч. 4.

Одинокий у нас євангельський

часопис „Віра й Наука“

— виходить раз на місяць —

в КОЛОМІЇ,

вул. Гетманська ч. 44.

Річна передплата 5 зл. — піврічна 3 зл. — чвертьрічна 1.50 зл. — До Влучених Держав і Канади 1 долар на рік. — До Чехословаччини 25 ч. к.

Першорядне дентистично-технічне заведення

Генрика Шмаленберга

в КОЛОМІЇ, РИНОК ч. 70.

Виконує всякі роботи в обсягу новітньої дентистики, з найліпшого матеріалу та на май догідніших умовах.

Хто хоче II. кн. „Чародія“

набути мусить вже в гори вислати належність 1 зл. бо В-цтво буде лише тільки примірників друкувати, кільки буде замовлень. II. кн. „Чародія“ буде в нас одинокою книжкою для товариських цікавих забав.

В-тво „Запорожець“ Коломия, Піцкевича 51

ДУЖЕ ІНТЕРЕСНА КНИЖКА.

Кожда школа, кожда читальня, кожда українська хата повинна мати в своїй бібліотеці книжку

ВОЛОДИМИРА ГНАТЮКА п. а.

„Як повставав

світ“

Є се збірка 200 народніх легенд з історії, природи й людського побуту. Книжка ся стане улюбленою лектурою для всіх: робітників, селянин, урядник, учитель, священник, дяк, лікар, школяр — кождий з однаковим інтересом читатиме сю книжку кількома наворотами.

Ціна книжки 2 зл.

Замовлення й гроші слати на адресу:

НАКЛАДНЯ МИХАЙЛА ТАРАНЬКА
Львів, ул. Зіморовича ч. 3.

За посліплатою не висилається!

(Гроші 2 зл. пересилати найкраще банкнотом у листі, а на поручену посилку сеї книжки належить залучити значок поштовий за 50 сот.)

ЯКІВ НАДЛЕР і С-КА

в КОЛОМІЇ, РИНОК 49.

поручає свій багато заосмотрений склад ріжних товарів, як: капелюхів, краваток, білля, артикулів до подорожі й спорту по конкуренційних цінах.